

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 184/2013

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΕΥΚΑΔΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Δήμητρα Κεχαγιά, Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 19 Απριλίου 2013 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (Στουρνάρη 35) και εκπροσωπείται νόμιμα από την Πρόεδρό του Κώστα Βουτσά, ηθοποιό και 2) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ» που εδρεύει στη Φιλοθέη Αττικής (Λ. Μεσογείων 231) και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια της πληρεξούσιας δικηγόρου τους Γεωργίας Σταυροπούλου Ραυτογιάννη, του δικηγορικού συλλόγου Αγρινίου.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «
» που εδρεύει στη και
εκπροσωπείται νόμιμα, ως ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου με την επωνυμία
«
» που βρίσκεται στη , η οποία δεν
παραστάθηκε.

Οι αιτούντες ζήτησαν να γίνει δεκτή η από 7-12-2012 αίτησή τους που κατατέθηκε με αριθμό 166/2012 και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 15^{ης}-2-2013 και μετά από πρώτη αναβολή για τη δικάσιμο της 5^{ης}-4-2013 και μετά από δεύτερη αναβολή για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης η πληρεξούσια δικηγόρος των αιτούντων ανέπτυξε προφορικά τους ισχυρισμούς της και ζήτησε να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις υπ' αριθ. 5490B/9-1-2013 και 5958B/9-4-2013 εκθέσεις επιδόσεως, με τις σχετικές αποδείξεις παραλαβής δικογράφων που θυροκολλήθηκαν και βεβαιώσεις ταχυδρομικής ειδοποίησης, του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης και ακριβές αντίγραφο του υπ' αριθ. 18/2013 πρακτικού αναβολής με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς εμφάνιση αντίστοιχα για την αρχική και για την παρούσα ως άνω δικάσιμο, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην καθ' ης, η οποία δεν εμφανίστηκε κατά τη συζήτηση. Ωστόσο το Δικαστήριο θα προχωρήσει στη συζήτηση της υποθέσεως σα να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρα 696 παρ. 1 και 699 του ΚΠολΔ Τζίφρας Ασφαλ. μέτρα έκδ. 1985 σελ. 50).

Από τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46-53 του Ν.2121/93 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως ισχύει αυτός μετά το Ν.3057/ 2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/29 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001» για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι, τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν.2121/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην ανατροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτέλεσεως πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, που με ποινή ακυρότητας καταρτίζεται εγγράφως (άρθρ. 14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και του παραγωγού του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας, παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτελέσεως, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευσή της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αντικ. στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή, (Εφ.Αθ. 1388/ 2000 Ελλ.Δνη 41,408). Εξάλλου το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, ως τούτο τροποποιήθηκε με τον Ν. 3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου (&1) εικόνας ή ήχου και εικόνας (&2), που τέτοιοι νοούνται κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, ως τροποποιήθηκε από το Ν.3057/2002 καθιερώνεται δικαίωμα αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφή στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «παρ. 1 Όταν υλικός

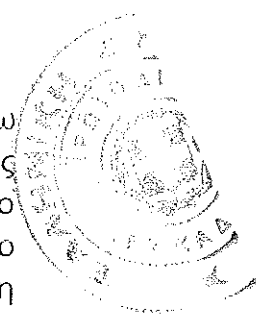

Handwritten signature or initials in the bottom right corner.

φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον ηλεκτρονικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται το αρμόδιο δικαστήριο. Παρ.3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Παρ. 4. Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοηλεκτρονική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους που μεταδίδεται ραδιοηλεκτρονικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. Παρ. 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και ε', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοηλεκτρονικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοηλεκτρονικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου

αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβή. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ.3&2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού»-καθαρή ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας – και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 907/2003 Ελλ. Δ/νη 44, 1481). Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 του Ν.2121/1993. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν.2121/1993, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού(των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή

Handwritten signature or initials in the bottom right corner.

ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. επί όλων αυτών Κουμάντο Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 2002.217 με παραπομπές και στις αντίθετες απόψεις, Καλλίνικο Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα εκδ. 2000.112). Άλλωστε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) υποβλήθηκαν από το Ισπανικό Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, κατ' εφαρμογή του άρθρου 234 παρ. 2 της ΣυνθΕΚ, τα παρακάτω προδικαστικά ερωτήματα 1) εάν η εγκατάσταση στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου συσκευών τηλεοράσεως, μέσω των οποίων αναμεταδίδεται καλωδιακώς το τηλεοπτικό σήμα που λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό, καλυπτόμενη από τη σκοπούμενη εναρμόνιση των εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το άρθρο 3 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, 2) εάν η ερμηνεία, ότι το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς ιδιωτικό χώρο ώστε να μη θεωρείται πλέον ως παρουσίαση στο κοινό η παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεοράσεως διά των οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικό σήμα το οποίο λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο, αντιβαίνει στην προβλεπόμενη από την Οδηγία 2001/29/ΕΚ προστασία των δικαιωμάτων του δημιουργού και 3) αν είναι δυνατόν να θεωρηθεί, για τους σκοπούς της εν λόγω προστασίας, ότι η παρουσίαση που πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεοράσεως ευρισκόμενης εκτός υπνοδωματίου ξενοδοχείου είναι δημόσια ως εκ του ότι πρόσβαση στο έργο έχει κοινό που εναλλάσσεται. Στα προδικαστικά αυτά ερωτήματα το ΔΕΚ απάντησε, με την από 7.12.2006 απόφασή του (υπόθεση C-306/2005 Sociedad General de Autores Y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles S.A.), ότι, «1) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ. 2) Ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσίασεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ». Επίσης το ΔΕΚ διέλαβε στην αιτιολογία του (σκέψη 47 της άνω απόφασης) ότι, καίτοι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά από μόνη της παρουσίαση κατά την έννοια ης Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, εν τούτοις η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, πράξη παρουσίασης κατά την

έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψη 31 της άνω απόφασης) ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται σε όλη την Κοινότητα αυτοτελώς και ενιαίως, αποκρούοντας την άποψη της Αυστριακής Κυβερνήσεως ότι κάθε έννομη τάξη πρέπει να ερμηνεύει αυτοτελώς την έννοια του όρου «κοινόν», στον οποίο αυτή (η Οδηγία 2001/29/EK) παραπέμπει, χωρίς να δίδει και τον ορισμό, ενώ δέχθηκε περαιτέρω (σκέψη 40 της άνω απόφασης) ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Προς τούτο έλαβε υπόψη (σκέψη 41 της απόφασης) τον Οδηγό της Συμβάσεως της Βέρνης (N 100/1975) και δέχθηκε ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπόψη του μόνον τους άμεσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφότου όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό, με συνέπεια η δημόσια αυτή λήψη να ενεργοποιεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να παράσχει τη σχετική άδεια. Εξάλλου, το ΔΕΚ (σκέψεις 38 και 42 της άνω απόφασης) δέχθηκε ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, η οποία εναλλάσσεται ταχέως, αποτελεί νέο κοινό και η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως «δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την [εξασφάλιση ή] τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου [της εκπομπής εντός της] ζώνης καλύψεώς της, αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στο πλαίσιο της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προς το προστατευόμενο έργο στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν να έχουν από μόνον τους πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο» (ΕφΑθ 915/2010 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49, είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δυο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας [παρ.3 αρθρ.49]. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής κατατίθεται υποχρεωτικά [49 παρ.2] στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να

4

h

εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49&1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσιάσεως στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας, εκτελέσεως τους. Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Όμως οι νόμοι 2121/1993 και 3057/2002 που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή, και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 [εις εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως], δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Συνεπώς, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι ως άνω δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν.2121/1993. Το Δικαστήριο θα καθορίζει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που θα λάβει υπόψη του είναι: η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας της προηγούμενης χρονιάς, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής στην οποία βρίσκεται το ξενοδοχείο σε σύγκριση με άλλες περιοχές, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν στο ξενοδοχείο [αν, δηλαδή, πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό], ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τούτων, η δυνατότητα [από απόψεως χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της Ελληνικής γλώσσας] παρακολούθησης τηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα, ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσον όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης τούτων, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης των έργων, που προστατεύονται από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας από τους πελάτες του ξενοδοχείου κατά την παραμονή τους στα δωμάτιά τους, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καταβάλλονται σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συλλογικών δικαιωμάτων σε άλλα κράτη-μέλη της Κοινότητας (ΜΠρΘεσ 18762/2007 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω ο Νόμος 2121/1993 στο άρθρο 55παρ.2 αυτού [τα οποία σύμφωνα με το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων]

καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σ' αυτούς, από τους πνευματικούς δημιουργούς, είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα τούτων και χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή των, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν σ' αυτούς μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί (ΑΠ 1637/2002 Ποιν. Δικ. 2003, 237). Σημειωτέον ότι, ο νομοθέτης για τη μεγαλύτερη διευκόλυνση των εταιρειών συλλογικής διαχείρισης προβλέπει στο άρθρο 55&3., ότι: «για την δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Εξάλλου ο νομοθέτης με το άρθρο 44παρ.1 όρισε κατ' αρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες να καθορίσουν με κοινή συμφωνία των το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνο σε περίπτωση διαφωνίας αυτών ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου εφαρμοζομένων των διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ που αρμόζουν στην υπόθεση αυτή. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Περαιτέρω ενόψει του ότι, η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, και εναπόκειται στο Δικαστήριο, (Μονομελές Πρωτοδικείο) μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, έχει πλέον εξουσία το Δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίωξη της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ ΚΠολΔ, εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων της διατάξεως 682 ΚΠολΔ, ήτοι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου (ΜΠρΡοδ 425/2011 ΝΟΜΟΣ).

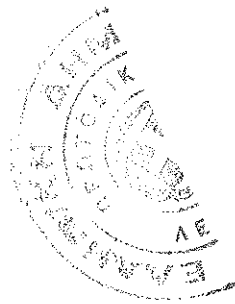
Στην προκειμένη περίπτωση οι αιτούντες, με την κρινόμενη αίτηση, επικαλούμενοι την ιδιότητά τους ως νόμιμα κατ' άρθρο 54 του Ν.2121/1993, συνεστημένων μόνων αντιπροσωπευτικών Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης Περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων Ελλήνων ηθοποιών,

μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, ζητούν να καθοριστεί από το δικαστήριο η εύλογη και ενιαία αμοιβή που δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για το χρονικό διάστημα από 1-1-2007 έως 31-12-2011 από την καθ' ης, η οποία διατηρεί επιχείρηση ξενοδοχείου και προβαίνει σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους, με τηλεοράσεις και ραδιόφωνα που είναι εγκατεστημένα σε κάθε δωμάτιό της και προορίζονται για να μεταδίδουν καθημερινά επί 24ώρου βάσεως σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι έχουν δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδόμενης από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίας εμβέλειας, επειδή η καθ' ης αρνείται να προσέλθει σε σχετική συμφωνία μαζί τους προς καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και καταβολής αυτής. Εκθέτουν περαιτέρω, ότι η προσωρινή εύλογη ενιαία για όλους τους αμοιβή, ανέρχεται στο ποσό των 0,07 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 25,55 ευρώ ανά δωμάτιο για τα έτη 2007 έως και 2011 και αναλογικά για τα 31 δωμάτια της καθ' ης, που διαθέτουν αντίστοιχες τηλεοράσεις και ραδιόφωνα στο συνολικό ποσό των 3.960,25 ευρώ, συνυπολογιζομένου και του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. Με βάση τα ανωτέρω εκτιθέμενα, οι αιτούντες ζητούν να επιμερισθεί η εύλογη αμοιβή σε κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται από αυτούς κατά τη μεταξύ τους συμφωνία, συγκεκριμένα δε να προσδιορισθεί ποσοστό 50% της αμοιβής για τους ηθοποιούς, 25% για τους παραγωγούς, 12,5% για τους μουσικούς και 12,5% για τους τραγουδιστές. Επίσης οι αιτούντες, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση, ζητούν να υποχρεωθεί η καθ' ης να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ εκ των προαναφερόμενων ποσών για την κάθε κατηγορία του εκάστοτε αιτούντα οργανισμού.

Σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, η ένδικη αίτηση, στο δικόγραφο της οποίας σωρεύεται αίτηση περί καθορισμού του ύψους της εύλογης αμοιβής και άσκηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων υπό τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως απαιτήσεως, αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 49 παρ. 1 Ν.2121/1993 και 682 και 728 παρ. 1 περ. ζ' ΚΠολΔ), είναι δε επαρκώς ορισμένη, περιέχουσα όλα τα αναγκαία κατά νόμο στοιχεία για τη θεμελίωσή της και νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54, 55, 56 και 58 του Ν. 2121/1993 όπως ισχύει με το Ν.3057/2002. Πρέπει επομένως, να εξετασθεί αυτή περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται οι αιτούντες, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι αιτούντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, ηθοποιούς, μουσικούς, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του

ρεπερτορίου τους. Η ίδρυσή τους έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του Νόμου 2121/1993 και η λειτουργία καθενός απ' αυτούς, εγκρίθηκε με απόφαση Υπουργού του Υπουργείου Πολιτισμού, που δημοσιεύτηκε νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, το οποίο και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν.2121/1993, τον αριθμό των καλλιτεχνών που έχουν αναθέσει στους ως άνω οργανισμούς τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού των (αρθρ.54παρ.5). Όπως προκύπτει δε από τους προσκομιζόμενους από τους αιτούντες καταλόγους των μελών τους, ο αριθμός τούτων είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι οι αιτούντες οργανισμοί αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Σύμφωνα λοιπόν, με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, τεκμαίρεται, εν προκειμένω, ότι οι αιτούντες οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων και όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Η ύπαρξη δε και άλλης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που εκπροσωπούνται από άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, δεν ανατρέπει το ως άνω τεκμήριο. Συνεπώς, οι αιτούντες, νομίμως ασκούν την ένδικη αίτηση στο όνομά τους και νομιμοποιούνται στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών τους (αρθρ. 55 παρ 2 Ν .2121/1993). Μεταξύ άλλων δε, οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται να αξιώνουν [με κατάρτιση συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας δικαστικά] την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 εύλογη αμοιβή από εκείνους οι οποίοι χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αμοιβής, προβαίνουν στην ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και παρουσίαση έργων και προγραμμάτων στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω δικαιούχοι μέλη των αιτούντων οργανισμών. Εξάλλου, οι αιτούντες υποχρεούνται να προβαίνουν σε σχετικές διαπραγματεύσεις με τους χρήστες προς κατάρτιση συμφωνιών για την εύλογη αμοιβή, και να εισπράττουν αυτήν. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι, η καθ' ης ανώνυμη εταιρία, διατηρεί και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο με την ονομασία «
» που βρίσκεται στη περιοχή
της
» ανήκει στην κατηγορία των δύο (2) αστέρων και διαθέτει 31 δωμάτια, στα οποία είναι εγκατεστημένες τηλεοράσεις και ραδιόφωνα και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα όλων των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Επίσης πιθανολογήθηκε ότι, οι δέκτες ραδιοφώνου και τηλεοράσεως που έχει εγκαταστήσει η καθ' ης σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην Ελληνική Επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι αιτούντες οργανισμοί, μεταδιδόταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2007 έως και 2011 από όλους τους κρατικούς και

ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο ραδιοτηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτου και λαμβάνοντας υπόψη και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη 2007 έως και 2011 στην Ελληνική Επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες έργων, ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η καθ' ης δε, στο πλαίσιο της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσπάθια τα επίδικα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της- που σημειωτέον συγκροτούν κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, την έννοια του «κοινού»- όταν αυτοί βρίσκονταν στα δωμάτιά των, διαμορφώνοντας τις κατάλληλες συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Δηλαδή, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη, κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα των ραδιοφωνικών σταθμών πανελλήνιας εμβέλειας και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές ραδιοφώνου και τηλεοράσεως προς λήψη από τους πελάτες της των ραδιοτηλεοπτικών σημάτων. Έτσι η καθ' ης, ως χρήστης-λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως παρουσίασε αυτήν (ραδιοτηλεοπτική εκπομπή) χωρίς δικαίωμα σε άλλο από το προοριζόμενο κοινό, προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη αυτή της καθ' ης, αποτελεί χρήση των έργων των αιτούντων διαφορετική από αυτή για την οποία προοριζόταν η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση τούτων και αναμφισβήτητα θεωρείται «δημόσια παρουσίαση», υπό την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια του άρθρου 52 του Ν. 2121/1993, των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες, έργων. Συνεπώς, υφίσταται στην υπό κρίση περίπτωση, δικαίωμα των αιτούντων να αξιώνουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθ' ης, καθώς και η τελευταία έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους αιτούντες την εν λόγω αμοιβή. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες από κοινού κατάρτισαν ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο, το οποίο δημοσιεύθηκε σε πανελλήνιας κυκλοφορίας εφημερίδες, ορίζοντας ενιαία εύλογη αμοιβή για τα έτη 2007 έως και 2011, στο ποσό των 0,07 ευρώ, ημερησίως ανά δωμάτιο, για τα ξενοδοχεία της κατηγορίας των 2 αστέρων, όπως είναι το ξενοδοχείο της καθ' ης, καθώς και με βάση αυτό το αμοιβολόγιο, επιχείρησαν σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, να διαπραγματευθούν τη σχετική αμοιβή με το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο. Οι εν λόγω διαπραγματεύσεις απέβησαν άκαρπες, καθότι αμφισβήτησαν οι εκπρόσωποι του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου, την υποχρέωση των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων να καταβάλλουν εύλογη αμοιβή για την ως άνω χρήση και κατ' αρχήν αρνήθηκαν οποιαδήποτε συζήτηση επί του θέματος. Στη συνέχεια, και προφανώς ενόψει του ότι, μερικές ξενοδοχειακές επιχειρήσεις κατάρτισαν σχετικές συμβάσεις με τους αιτούντες, αντιπρότεινε το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο μικρότερο ποσό της εύλογης

αμοιβής, γεγονός που δεν έγινε αποδεκτό από τους αιτούντες. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι, η συγκεκριμένη χρήση από την καθ' ης των έργων των αιτούντων, έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο εκμετάλλευσης της ξενοδοχειακής της επιχείρησης, ενώ η φύση και οι συνθήκες εκμετάλλευσης των προστατευομένων από τους αιτούντες έργων, καθιστούν αδύνατη την εφαρμογή του προβλεπόμενου από το άρθρο 32 παρ.1 του Ν. 2121/1993 ποσοστού επί των ακαθαρίστων εσόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της καθ' ης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων. Συνεπώς, η εύλογη αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλλει η καθ' ης στους αιτούντες, πρέπει να καθορισθεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους αιτούντες και εύλογο, σύμφωνα με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη. Επίσης πιθανολογήθηκε ότι, το ξενοδοχείο της καθ' ης βρίσκεται σε περιοχή της με αυξημένη τουριστική κίνηση, η οποία κατά τα έτη 2007 έως και 2011 ήταν ικανοποιητική. Συνεκτιμημένων όλων των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών, το Δικαστήριο, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης στο πλαίσιο των οικονομικών συναλλαγών, που ως προεκτέθηκε έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης της επιχείρησης της καθ' ης, τον αριθμό των δωματίων του ξενοδοχείου και την πληρότητα αυτών κατά τα επίδικα έτη, το σκοπό της διαμονής των πελατών στο ξενοδοχείο, τον, κατά μέσο όρο, χρόνο παραμονής τους, των πραγματικών δυνατοτήτων των πελατών να παρακολουθήσουν στο δωμάτιό τους ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι αιτούντες, το ποσοστό ακρόασης και τηλεθέασης των έργων τούτων και το μέγεθος του ραδιοτηλεοπτικού χρόνου που αφιερώνεται στη μετάδοση των εν λόγω έργων, πρέπει να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής σε 25,55 ευρώ ετησίως για κάθε δωμάτιο και ειδικότερα στο ποσό των $[25,55 \times 31 \text{ δωμάτια}] = 792,05$ ευρώ για καθένα από τα έτη 2007 - 2011, συνολικά δε στο ποσό των $(792,05 \times 5) = 3.960,25$ ευρώ. Η προσωρινή αυτή αμοιβή κρίνεται κατά πιθανολόγηση ως εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη της δέουσας ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσίασης των προστατευομένων απ' αυτούς έργων μέσω των δεκτών ραδιοηλεκτρονικών των εγκατεστημένων στα δωμάτια του ξενοδοχείων της καθ' ης καθώς και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των ως άνω έργων υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή των ως άνω ποσών μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, ποσοστό 25% για τους παραγωγούς, 12,5% για τους μουσικούς και 12,5% για τους τραγουδιστές. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επίδικαση του ημίσεως του ως αν προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους

10

... οποιούς αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει κατά το έτη 2007 έως 2011 οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των αιτούντων. Επομένως πρέπει, η κρινόμενη αίτηση, να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν. Η δικαστική δαπάνη των αιτούντων πρέπει να επιβληθεί σε βάρος της καθ' ης λόγω της ήττας της (άρθρο 176 ΚΠολΔ), σύμφωνα με το διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της καθ' ης η αίτηση.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά την ενιαία και εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει στους αιτούντες η καθ' ης η αίτηση, για την από μέρους της δημοσία παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, εγκατεστημένων στο αναφερόμενο στο ιστορικό της παρούσας ξενοδοχείο της, για τα έτη 2007 έως και 2011, στο ποσό των επτακοσίων ενενήντα δύο και πέντε (792,05) ευρώ για κάθε έτος και συνολικά στο ποσό των τριών χιλιάδων εννιακοσίων εξήντα και είκοσι πέντε (3.960,25) ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. κατ' έτος, αναλογούντος σε ποσοστό 13% για τον πρώτο των αιτούντων και σε ποσοστό 23% για τον δεύτερο των αιτούντων.

ΟΡΙΖΕΙ ότι η ως άνω προσδιορισθείσα εύλογη αμοιβή θέλει επιμερισθεί, κατά το ήμισυ, ήτοι κατά ποσοστό 50% υπέρ του αιτούντος φορέως των ηθοποιών και κατά ποσοστό 50% υπέρ του αιτούντος φορέως των παραγωγών, των μουσικών και των τραγουδιστών.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες οργανισμούς και κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία, το ήμισυ της κατά τα άνω προσδιορισθείσης, για το σύνολο του ενδίκου χρόνου, ευλόγου αμοιβής, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά Φ.Π.Α. για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης στα δικαστικά έξοδα των αιτούντων τα οποία ορίζει σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στη ... στις 16-5-2013, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)

